

I.

UŽIJTE SI ÚTOK NA HRAD

1. Černé slunce

„----- !!!“

Kdyby Josefu Selicharovi nevyřadili hlasivky už v kobkách, řval by tak, až by mu praskly ušní bubínky. Před chvílí mu echtovním starogermánským žabikuchem přerušili nervové dráhy v podpaždí a ve slabinách. Pak hrotem téže zbraně zajeli mezi krční obratle a zneutralizovali míchu. Jedna, nebo druhá operace byla vlastně nadbytečná, uvážil Selichar, ale dělalo to dojem. Dva pohůnci v černých uniformách srovnali nahé, hubené tělo vězně do polohy skrčence, pěkně na bok. Vyjímal se uprostřed velkého kruhového prostoru pod úrovní podlahy jako pečínka pro anorektika.

Zkusil zašilhat kolem sebe, protože hlavou nedokázal pohnout. I tak získal jen omezené zorné pole. Ne že by se potřeboval kochat scénou. Několika okny zasazenými šikmo do tlustých kamenných zdí krypty se prodíral šedivý soumrak. Jas pochodní, které třímala hrstka

shromážděných oberführerů, značně vylepšil osvětlení. Také zvýraznil důstojníka rozkročeného v popředí, vysokého postavou i postavením. K atmosféře napomáhalo zlověstné bubnování pihovatého hitlerjugendčíka, deponovaného pro změnu v pozadí.

Zdi prolamovalo v pravidelných rozestupech dvanáct výklenků, obsazených prozatím devíti mumie-mi gauleiterů v parádních stejnokrojích: *kolekce upírů*, napadlo Selichara. Přímo nad ním, ve středu klenutého stropu, roztahoval prodloužená ramena krabovitý haknkrajc v reliéfu. Jak se míhaly odlesky pochodní v rukou dvanácti živých nacistů, obklopujících zahlu-bený kruh, zdálo se, že svastika tam ve stínech nahoře se pohybuje.

Z kamenných desek kruhu stoupal Selicharovi do chří-pí pach spálených tkání a čehosi ještě odpornějšího, jako by v chemickém kabinetu porozbíjeli všechny lahvičky s reagenty. Kdysi na tomhle místě pramenila voda pro celý hrad Wewelsburg, věděl to, býval přece farářem zdejší vesnice. Voda, která smývá temnou magii... Místo života teď z hlubin prýští smrt.

Škublo jím. Selicharovi před očima zadasaly azbestové holínky. Vzápětí se mu okovaný podpatek tvrdě zaryl do tváře. Zapraštělo to, odsouzencova sanice opustila kloub-ní jamky. Štíhlý blondýn s teninkým knírkem se sklonil, pro efekt zacvakal štípacími klíštkami a jal se jimi uku-sovat ze Selicharova jazyka. Soustečka mrskal do rudého tratoliště. Když se prohlodal k chvějícímu se kořeni jazy-ka, přešel k horním očním víčkům. Jedno a druhé, zachytil jemnou kůži do zobáku kleští – trhl prudce a silně. Se

zvukem páraného hedvábí pokožka povolila až nad obočí do nepravidelných, zubatých ran, odhalujících kost.

Zrak faráře Selichara zastřela krev. Tak neviděl, jak ze spár mezi kameny obětního ohniště vytryskly nízké plameny, průzračně černé a hltavé. Navzdory agonii slyšel rachot bubnu a volání tuctu hrdel: „*Schwarze Sonne! Sieg! Schwarze Sonne! Sieg!*“

Černý oheň roztavil věžňovo tělo. Kouř obestřel pochodně důstojníků matným oparem a chlapeckému bubeníkovi vyvolal dávicí reflex. Blondýn vystoupil z kruhu včas, než by jej žár ohrozil. Povzneseně oklepl z nohavice rajtek nachový cár a oslovil pohlavára stojícího krok před obětištěm.

„Jak jste spokojen, *Herr Obergruppenführer?*“

„Působivé, milý Krause,“ utrousil vyrovnaně vzácný návštěvník. Dlouhánův obličej připomínal z profilu čepel popravčí sekery a z ánfasu kamennou hunskou modlu. Na černé uniformě nelpělo ani smítko, bezchybně uvázaná černá kravata objímala bělostný límec košile, jílec důstojnické šavle se blýskal a ulízané zlaté vlasy zářily. „Přijatelné jako první krůček, testování metody. Víc ne.“

Komparzisté obřadu pozdravili vztyčenou paží, zařvali: „*Heil Hitler!*“ a jeden po druhém opustili hrobku i s pochodněmi a oběma katovskými pacholky. Nebylo třeba uklízet obětiště; kameny vsály saze, popel a roztroušené oharky wewelsburského duchovního jako horká plotna slinu. Pobledlý bubeník se vytratil poslední.

„Co je na obřadu špatně?“ namítl sturmbannführer Walter Krause. Tón postrádal veškeré stopy úcty a disciplíny. „*Reichsführer SS Himmler* jej vypracoval podle tajných

tibetských písem a starogermánských nálezů z božišť ve skalách nad hradem. Svěřil mi vedení rituálů za své nepřítomnosti. Jako jeho sekretář dbám na každý detail.“

Arogantní, samostatný, příliš inteligentní, pomyslel si vysoký důstojník. *Jinak ovšem... Pohledný chlapík. Němec, jak má být. Zato Himmler je pitomec. Ke všemu ambiciózní!*

„Příliš si hrajete s žertvami Černému slunci. Jsme Árijci, předurčení k procházkám mezi dimenzemi. Jsme ti, kterým je přisouzeno řídit vesmírné dění, ovládat destruktivní moc a hledět bez překážek na minulost i současnost.“

Krause na něj s pochopením upřel jasně modrý zrak. *„Jawol, mein Obergruppenführer. Ale bez oběti nezískáme ze Schwarze Sonne bojovou energii, která je k tomu zapotřebí – Vril...“*

Pohlavár přivřel víčka. Runa *sowilo*. S. Dvakrát lomený paprsek, kopí, šíp. Slunce, sjednocení, síla útočit. Vítězství. Propastně temné srdce kosmu, jehož neviditelné vlny vstupují do árijských duší.

„Reichsführer SS Himmler nezvolil správnou cestu,“ pronesl zvolna Reinhard Heydrich. Jindy uzavřený a úsečný šéf říšské Bezpečnostní služby nyní cítil, že Krause mu rozumí a sdílí totéž přesvědčení, společné odhodlání mladých Němců, budovatelů tisícileté říše a dobyvatelů Tajemství.

Povzbuzen pokračoval: „Postupuje stejně, jako by berberskému lvu v berlínské zoo podstrčil propečené křepelčí stehýnko. Ale královská šelma si žádá celého krvavého býka. Temnému slunci musíme přinést tisíce, miliony životů podřadné rasy – a nakonec položit na oltář svoji

vlastní existenci. Jen tak ovládneme nekonečno proměnlivých světů!“

Sturmbannführer Krause roztáhl rty do nadšeného úsměvu a vymrštil pravici v ukázkovém gestu: „*Sieg heil!*“ *Neznáš mého šéfa, koňská hlavo, ušklíbl se v duchu. Himmlerovic Heini si najde vlastní způsob. Proč si myslíš, náfuko, že je někde na cestách? Počkej, až se vrátí s elitními borci!*

„Funguje vám na Wewelsburgu telegrafní spojení?“ zeptal se Heydrich. „Chci se co nejdříve spojit s reichsführerem Himmlerem.“

„Samozřejmě, *Herr SS-Obergruppenführer!* Pobočník mého nadřízeného se podle rozkazu zastavuje na každé telegrafní stanici, aby ohlásil, jak pokračuje Himmlerova služební cesta, případně sdělil jeho nové pokyny pro zdejší osazenstvo.“ Automaticky se podíval na hodinky: „Podle posledních informací by se měl ozvat nazítří kolem deváté ráno.“

„Pak mu sdělte, Krause, že posílám své služební auto s řidičem vstříc *Herr Himmlerovi* – ať mu předá podrobnosti o trase konvoje. Budu se muset brzy vrátit do hlavního stanu a rád bych se před tím s přítelem Heinrichem setkal osobně!“

***

V přízemí starého domu se mísily pachy – sladká jablka, ostře slaný dech moře.

„Na mou duši nevím, proč si vás беру na starost,“ zavřel vytáhlý, ramenatý Francouz. Oči pod modrým baretem měl tmavé a pronikavé, směle zahnutý nos patřil

k těm, které vstupují do místnosti dříve než jejich majitel.

John Francis Kovář se usmál. „Protože vás o to plukovník Fleming požádal, a vy mu dlužíte drobnou laskavost.“

Javier Reno vycenil bělostný chrup. Zapřel palec pod bradu a zaškubal pěstí ke Kovářovi: „Zut! Ani nápad! Udělám to, protože mě baví nachcat frickům do piva. A vůbec, sedněte si. Vypadáte, jako byste s řezankou vypadli volovi z tlamy. Kolik že je vás? Čtyři – *bien!*“

Z kouta vedle košů posetých rybími šupinami vytáhl stoličku pro Marlowa; ze dvorku přikutálel objemný špaček, na němž se uvelebil Hornbull. Solomon si přisunul notně unavenou vyplétanou židli ke stolu a nejspíš se ozval: „Co povídal?“

„Že nám pomůže,“ sdělil přátelům optimisticky naladěný JFK. „Opatříte nám koně?“ pokračoval ve francouzské konverzaci. „Potřebujeme do Německa,“

Renovy prsty posměšně zakmitaly: „Hádám, že do berlínského Reichstagu? *Na!*“

„Wewelsburg.“

„Co je to za díru?“ zajímal se Francouz. Než stačil Kovář odpovědět, zamířil k příborníku. Vylovil odtud štíhlou láhev s medově zlatou tekutinou, širokými dlaněmi k ní pobral sadu skleniček. Celý náklad vyskládal na desku stolu pokrytou kostkovaným šátkem.

„*Prends-le,*“ nebylo třeba překládat.

Znovu se otočil ke skříni a jako kouzelník přihrál talíř s kousky sýra, měkkého pod oranžovou kůrkou, a ošatku s bagetou. Roztavený jantar ve sklenkách zajiskřil.

„*Santé!*“

Pálenku nejen na přípitek neodmítl nikdo, dokonce ani Solomon. Pastora nápoj s aromatem čerstvě nasušených jablečných křížal přenesl do dětství; zato si odpustil štiplavě vonící mléčný výrobek.

„Wewelsburg. Hrad na severozápadu Říše. Vestfálsko,“ objasňoval JFK plnými ústy. Sýr chutnal smetánově, bageta měkce křupala, calvados uklidňoval. „Odtud z Calais je to vzdušnou čarou skoro pět set kilometrů.“

Nějakou chvíli se zabýval plánem dohonit Himmlerovu nevelkou ekipu a při nočním přepadu osvobodit Annu. Jenže... jakou trasu si Němec vybere? Přes Antverpy? Lille? Brusel? Nebylo by šikovnější počkat si na obergruppenführera před cílem? Kovář věděl, jak rychle dokážou cestovat koňmo indiáni nebo Mongolové. Nacistická družina se jim nemohla rovnat, třebaže bude během přesunu střídat unavená zvířata. Nepojedou tryskem, žádný Pony Express nepřichází v úvahu. I s odpočinkem by Himmler mohl dorazit na Wewelsburg nazítří před půlnocí... možná i později.

„Zejtra bych vám splašil povoz. Jo, a doklady, máte? *Ouais*, to jsem si mohl myslet! To chcete lízt k helmům!? Si koledujete! Fajn, schrastím i papíry. Nic za to nebudu chtít, vyrovnám se pak s anglánskejma agentama. Ale vy koukejte nakopat skopčákům prdel!“

Kovář postřehl, že kromě Hornbulla, jemuž div nezaskočily hltavě polykané poslední drobký z bagety, zneklidněl i Marlowe. Došlo mu, že detektiv něco málo z franštiny zná – nebo umí vycítit smysl řeči. Solomon se pro jistotu zamračil. Ale teď se nehodilo vysvětlovat v angličtině.

„Vyrazíme už dnes,“ přerušil JFK hostitele. „Neobejdeme se bez koní, ale vůz by nás zdržoval. Doklady... to by trvalo dlouho. Spěcháme.“

„*Il vaut mieux arriver en retard qu'arriver en corbillard,*“ ušklíbl se Reno. „Radši přijet pozdě, než v pohřebáku. Pročpak tak nakvap? Ženská, nebo prachy?“

„*La dame,*“ uryl Marlowe.

Renova velká ústa se roztáhla od ucha k uchu. „Á, kamarádka!“

„To zrovna ne,“ opáčil Kovář, „Někdo, koho je nezbytné za každou cenu vytáhnout z louže. Každá hodina jí ukrajuje ze života. Průkazy nám budou platné jako medvědu pudřenka, jestli se k ní dostaneme pozdě.“

Javier Reno se podrbl za uchem. „Cestujete na lehkou, jak pozoruju. No, hrdinové, když chcete přepadnout hrad a sebrat náckům princeznu, tak asi budete skvěle vyzbrojený, *si – ou non?*“

„Ptá se na zbraně,“ přeložil JFK pro jistotu ostatním.

Marlowe kývl a tasil na světlo denní svoji spolehlivou osmatřicítku, variaci na Colt Frontier. Přihodil skautský nůž s perleťovou střenkou, jemně projmutou damascénskou čepelí a robustním, spolehlivým zadním zámekem.

„*Bien, ça va!*“

Kovářův unikátní revolver ráže .50, strohý a masivní zabiják, si vysloužil Francouzovo uznalé hvízdnutí. Ale když Solomon předvedl rapír a Hornbull sekeru, stáhl si Reno špičkou ukazováku spodní víčko.

„*Mon oeil!*“ vydechl nevěřičně. „S těmahle rekvizitama se přece nemůžete producírovat po Evropě! No jo, blázniví Američané. *Espèce de bouffon!*“

Hornbull zrudl vzteky a sevřel svoji milovanou sekeru, jako by o ni měl bojovat s regimentem Himmlerových pohůnků. Pastor se tvářil uraženě. Cožpak jeho čepel neprokázala výpravě mimořádné služby na Isulo fuginto?

Francouz na ně nedbal. Vyšel do předsíně a zahulákal ke schodišti do patra: „*Maman!* Postarej se o hosty! Potřebuju je nakrmit.“

„Kolik jich je, synku?“ ozval se překvapivě pevný, energický hlas.

„Čtyři chlapi... Hladoví jako vlci.“

Hornbull horlivě přikývl a Renovi toho „amerického šaška“ odpustil.

„Udělám rybí polévku a *tripes à la mode de Caen*,“ zaznělo nevzrušeně ze shora.

„Něco mi nechte,“ zahučel Reno. „Jdu organizovat. Vrátím se večer... no, možná dost pozdě. *Quand on sort d'un bon repas, que tout est bien ici-bas!*“ uchechtl se, když mizel ve dveřích.

„Co říkal?“ zajímalo Solomona.

Marlowe se zašklebil. „Příslloví. Ti francouzský pacholci je vymysleli na všechno. Jako že s plným žaludkem se věci líp řeší.“

„Budeme čekat na jídlo?“ rozhořčil se pastor. „Kněžnu Annu zatím...“

Dřevěné schody zaskřípaly: seběhla po nich drobná, hubená stařenka. Vrásčítá, do hněda opálená tvář kontrastovala se třpytem bělostných vlasů.

„Můj syn ví, co dělá,“ oslovila čtyři cizince jednoduchou angličtinou. „Nezdržíme vás. Věřte nám. Já si pospíším s přípravou. Plody moře a dršťky jsem předvařila

pro sousedku. Budou slavit křtiny. Donesu jí něco jiného.“ Usmála se, safírové oči v tu chvíli patřily mladé dívce: „D’Artagnan doveze přívěsky včas.“

„Šneci a ryby a střeva...“ zašeptal pastor Solomon, ústa se mu křivila. „Johne, jste si jistý, že se zdejší strava dá požívat vnitřně?“

* * *

Z kuchyně se nesly drobné uklidňující zvuky, teplo a příjemné vůně. V tuhle chvíli se nedalo dělat nic, jen čekat, spoléhat se na Renův důmysl a – s veškerou pravděpodobností – podloudnické kontakty. Hornbull se zvedl a odebral se za paní domu, aby vypomohl s vařením. Naopak Marlowe se natáhl na lavici, stočil si kabát pod hlavu a klobouk posunul do čela. Neprobudilo jej ani, když bouchly dveře na dvorek, za chvíličku znovu. To se vrátil Solomon s příhodným plochým kamenem, usadil se na svou rozviklanou židli a jal se horlivě brousit rapír, jako by se snažil odstranit pohanu rodinné zbraně.

Jsem unavený, napadlo Kováře. Nekonečně dlouho si nedopřál žádný oddych, jen pádil kupředu v řetězci akcí a úkolů, kdy šlo permanentně o krk. Možná také hrálo roli, že se přesouval do střední věkové kategorie. Spíš než na fyzice vnímal posun v psychice. Chtělo by to pořádnou dovolenou...

„Nemohu si ji dovolit.“

„To nemůžeš, Johne,“ zachroptěl von Wonder. „Obzor... křížují olověné lodi...“

Profesor zmorfoval do podoby vlastního kamenného pomníku z dílny excentrického umělce. Artefakt povlékla

plesnivě šedá, rozpukaná krusta ledu. Nejděsivější bylo vědomí, že zdeformovaný monument je člověk a dosud žije – spíš existuje. JFK se oťásl.

Von Wonderovy pokřivené čelisti se namáhavě rozevřely a uvnitř se pohnul šedočerný tuhý jazyk: „Paralelversum... Destrukce...“

Bylo mu stěží rozumět.

„Johne... Znič bránu... Vyrojí se... Šílení bozi... Moc a vláda...“

„Jakou bránu? Kde?“ vyhrkl Kovář.

Z profesorova hrdla se vydral příšerný skřek. Něco mezi hororovým chechtotem a zaúpěním upalované oběti. „X-Hawk... On je také bůh... Bůh – pro všechny... co věří... Co uvěří... Bohové... Myriády božstev... Porve se s nimi... A oni spolu... On – jeden mezi mnoha... První ... mezi...“

Než stihl JFK zareagovat, von Wonderova víčka se rozchlípila, zvolna, jako se od sebe oddělují půle lastury. Odhalila bulvy, dvě sivorůžová těla mlže, která sebou škubala.

„Bitva o interaktivní metavesmíry... Vír endoplazmatických fermionů... Smršť... Johne!!“

Temnota vyšlehla gejzíry stříbrných jisker. Profesorovo petrifikované tělo se propadalo ve vibracích prostoru, změnilo se v černočerný stín sama sebe. Stín o čtyřech rozměrech, vypalující do pseudoreality bezkonečnou propast...

Kovář se probudil s křečovitým trhnutím. Mrazilo jej. Žaludek se mu houpal, hlava třeštila. Vjemy se mu vracely s bolestnou naléhavostí. Renův domek, jeho přátelé, poslání, které musí splnit za každou, sebevyšší cenu. A hádanky, zanechané troskami von Wonderova rozšířeného vědomí.